

Ingers tankar

EN VACKER DAG

EN VACKER DAG ska du leva utan friktioner mellan individer och stater, utan aggressioner, utan ambitioner, utan svält, utan bekymmer för framtiden.

EN VACKER DAG tar datorn hand om alla dina frågor och styr dig milt in i det perfekt väloljade samhällsmaskineriet.

EN VACKER DAG är all oro stillad och den totala anpassningen fullbordad; obligatorisk lyckomedicin nivellerar allt emotionellt liv till ljuv förnöjsamhet.

Ovanstående är en del av baksidestexten på boken *En vacker dag* ... *This Perfect Day*, av Ira Levin, översatt till svenska av Nenne Runsten.

Den boken läste jag för mer än femtio år sedan. Nu fick jag för mej att läsa den igen. Med hjälp av bibliotekets fjärrlån gick det att beställa boken från Umeå Depåbibliotek. Ursprungligen har boken stått på en hylla i Hörnefors sockens folkbibliotek.

Fragmentariska minnen har funnits kvar hos mej alltsedan jag läste den dystopiska boken för mycket länge sedan. Nu ville jag läsa om den för att se vad som stannat kvar i mitt minne.

Det är en dyster framtidsversion och jag har lästa många böcker i den genren. Boken visar på både människans litenhet under förtryck och

människans egoism, men också förmågan att kämpa för förändring om vilja och förutsättningar finns.

Samma vecka jag läste boken vaknade jag en morgon och kom att tänka på det här med polarisering. Batteritillverkningen krisar. Känns som en metafor för allmäntillståndet i världen.

Spänningen mellan ett batteris poler när kretsen sluts och elektronerna börjar röra sig och aktiviteten där är själva strömmen. Polariseringsen i världen gör också att det blir aktivitet mellan polerna.

Faktiskt lite för mycket för att gagna världsfreden, balansen och göra tillvaron dräglig för oss som bebor det här lilla klotet. Båda polerna behövs för att den elektriska processen ska

Ingers tankar

fungera. Det gäller oss människor också.

Friktionen genom olikheten sätter igång en process som kan skapa förutsättning för utveckling och leda till något gott. Just det begriper inte vi människor. Vi accepterar bara de som hör till vår egen pol.

Vi är väldigt många, men ändå att betrakta som unikum. Alla levande organismer på jorden har sin tid här. De föds till liv och lever en tid för att sedan dö.

Vi människor är de enda varelser som tror att vi kan sätta oss över den naturlagen och har förstått begreppet tid. I stället för att ta vara på den tid vi har, ägnar vissa massor av tid till att försöka förändra den egna personen såväl som andra och våra yttre omständigheter.

Målet är att leva ängre, äga mer och fånga det där som kallas lycka.

Kom också att tänka på skolårens fysiklektioner då järnfilsspånen hopades runt ändarna på en

stångmagnet efter de magnetiska linjerna. Precis så är det i livet.

Folk dras ihop i grupper. I hägnet av en grupp blir man stark och kan bete sig illa i skydd av att vara just en i mängden. Det är så enkelt att leka **följa John-leken** på FaceBook och andra digitala ställen där tyckanden och känslor kan exponeras utan tanke på vad det får för följder.

Vår ständiga strävan om uniformitet med idealet att alla ska se likadana ut, bete sig på samma sätt, köpa samma saker, tycka likadant och ha samma behov är som att självmant bli som människorna i **En vacker dag**.

Hur kommer det sig att man frivilligt vill utplåna sin personlighet och bli en kopia? Så verkar det ju vara när det är så svårt att acceptera minsta lilla olikhet hos sin nästa?

Mångfald berikar, enfald fördummar. Yin och Yang behövs båda för helheten.

Inger Klintberg Danielsson 24-11-06

